Mizah

Balkan temizleniyor !

FIKRALAR

Anlıyalım...

Babası, kızını sinemada bir delikanlı ile beraber görmüştü. Akşam onu sorguya çekti:

— Kimdi o yanındaki adam?

— Hiç, baba, erkek arkadaşım.

— Ya? demek hem erkek, hem arkadaş?

— Evet, baba.

— Peki, hangi tarafı daha kuvvetli: erkekliği mi, arkadaşlığı mı?

Felâket

Tekel Bakanlığı Cibali fabrikası müdürü Sami Sunal'a bir arkadaşı gelmişti. Dert yanıyor, oğlunun uygunsuz bir kadınla evlendiğini söylüyordu. Bir aralık:

— Bu haberi karıma nasıl vereceğim, dedi.

Sami Sunal bir yol gösterdi:

— Evvelâ oğlunun öldüğünü söylersin. Ondan sonra: "Hayır," dersin. "Ölmedi amma, evlendi." O zaman annesi bu felâketi ehvenişer bulur.

Dikkat

Bir bayram günü akşamıydı: Meşhur kunduracı İsmail Kemal, kendisine papuç ısmarlayan müşterilerini karşılayor, onların arzularını yerine getirebilmenin sevinci içinde yüzüyordu.

Birden kapı açıldı, içeriye üstü başı pejmürde bir kadın girdi:

— Allah rızası için!

Diye boynunu büktü. İsmail Kemal, elini cebine attı, bir iki buçuk liralık çıkardı, kadına uzattı:

— Al!

Dedi. Kadın, parayı güçümsedi:

— Neden? dedi. Mademki, Âdem evlâdıyız, bana daha çok vermekliğin lâzımdır!

İsmail Kemal hafifçe gülümsedi:

— Aman, dedi. Dikkat et, bu sözü başka bir yerde sarf etme. Başka Âdem evlâdı olan kardeşlerimiz duyarsa hissen büsbütün azalır!

Sebep

(.....) den bahsediyorlardı. Biri:

— Hep kadınların peşinden koşar, dedi.

Diğer biri hemen atıldı:

— Ne yapsın zavallı! kadınların hepsi ona arkalarını çeviriyorlar da ondan.

Cennetin yolu

İstanbul Konservatuarı müdür vekili değerli neyzen Selâhattin Candan bir arkadaşiyle konuşuyordu. Söz ahirete intikal etmişti. Arkadaşı sordu:

— İnsanın cennete gitmesi için ne lâzımdır?

— Ölmesi..

— Hayır, o doğru amma, ölmeden evvel, daha hayattayken ne yapması lâzımdır? demek istiyorum.

Üstat güldü:

— Çok basit, dedi. Hasta olup doktor çağırması..

Az, Öz:

MEN Çİ GÜYEM...

Başbakan diyor ki: «İstatistikler yapmanın, bir takım rakamlara dayanmanın, bunlardan «ahkâm» çıkarmanın manası yoktur. Bu hesaplar saçma şeylerdir.»

Bu, Recep Peker hükûmetinin bir felsefesi. Belki doğrudur, belki de, aglebi ihtimal, yanlış.

Fakat, ayni hükûmete rapor veren, İstanbul Ticaret odası mütehassıslarına ne dersiniz? Bazı istatistikler endeksler vesaire ile, memlekette hayatın pahalandığını, her türlü eşya fiyatlarının arttığını ispata kalkmışlar..

Bir taraftan hükûmet reisi açıkca diyor ki: Ben rakam, istatistik, endeks filân dinlemem. Türkiye'de hayat pahalılığı yoktur.

Diğer taraftan İstanbul Ticaret odası, uzmanları rakamlara dayanan rapor veriyorlar.

Kime, neyi anlatmaya çalışıyorsunuz dostlar?

Akıntıya kürek çekmeseniz e!..

P.

Değişiklik

Radyo ses sanatkârlarından Perihan Altındağ, "yahut şimdiki ismile Perihan Sözeri" İstanbul'a gelmişti. İmkânlı olarak tanıdığı kimselerden biri, bir binanın uğursuzluğundan bahsediyor.

— Tam içersine girecek bir durum hasıl olduğu zaman hemen bir tarafı yıkılıyor! diyordu.

Perihan gülümsedi, tatlı bir sesle:

— Radyo idaresinin alaturka hakkındaki bu kanaati devam ederse, dedi. Bari onu söylediğiniz binaya taşısalar!

MİZAH'ın Yılbaşı Fevkalâde Sayısı

Yazı, resim ve baskı nefasetile memleketin en üstün kalite mecmuası olan ve okuyucularının her gün artan takdirini kazanmakla övünen mecmuamız, ikinci fevkalâde sayısını 1947 Yılbaşında çıkarıyor. Çok sahifeli, çok renkli ve bilhassa çok özlü olmasına çalıştığımız bu sayıda bulunacak olan memleketin en yüksek kalem ve fikir sanatkârlarının isimlerini veriyoruz:

REFİK HALİT — SERMET MUHTAR — ERTUĞRUL ŞEVKET
ERCÜMENT EKREM — DOĞAN NADİ — CEMAL NADİR
FARUK NAFİZ — SELAMİ İZZET — İHAP HULUSİ
R. CEVAT ULUNAY — VASFİ RIZA ZOBU — RATİP TAHİR
İ. GALİP ARCAN — NİZAMEDDİN NAZİF — MÜNİF FEHİM
İHSAN HAMAMİ — VAHDET GÜLTEKİN — RAMİZ

Taşra bayilerimiz şimdiden siparişlerini vermeğe başlamışlardır.

SAYI: 22 CİLT: 1 Fiatı 15 Kuruştur 6 ARALIK 1946

Mizah

Sahibi:
RAMİZ GÖKÇE

ABONE:
Seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Posta Kutusu: 255

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

BAŞKÖŞEDEN

Darılmaca yok...

o

Üstü başı pejmürde, ayakları çıplak, karnı aç bir Bektaşi, muazzam bir sarayın önünden geçerken kapılar açılmış, içerden elbiseleri sırmalı, sıhhatli ve neşeli bir takım insanların çıktığını görmüş ve merakla sormuş :

— Yahu, bunlar kim ?

— Hidivin kulları !

Onlarla kendisi arasındaki muazzam yaşayış farkını gören baba erenler ellerini havaya kaldırmış :

— Allahım demiş. Bir kendinin, bir de Hidivin kullarına bak !

Geçen hafta gazetecilerle bir konuşma yapan Başbakan, hükûmet tarafından 7 eylûlde alınan kararların çok isabetli olduğunu ısrarla söyledi. Halbuki, Ticaret odasında toplanan mutahassıs heyetin, bu kararların istenilen hedefe ulaşmadığını belirten raporunun mürekkebi henüz kurumamıştır.

1939 senesi ucuzluğunun geri dönmeyeceğini kabul edelim. İhracat çoğaldığı için müstahsilin, maaşına zam yapılacağı için memurun iştira kabiliyetinin artacağı fikrini doğru bulalım. Ama, bu memlekette yalnız müstahsil ve memur mu vardır ? Bir hükûmet, herhangi bir kararı almazdan evvel her sınıf halkını düşünmek, onları beraberce kalkındırmak, iştira kabiliyetlerini beraberce arttırmak zorunda değil midir ?

Bir takım farazıyeler, nazariyelerle kendimizi avutmağa uğraşalım, ortada nefes alan büyük bir hakikat var : 7 eylûl kararından sonra herşey biraz daha pahalılanmış, sefalet artmıştır.

Hattâ bir kısım halkımız şöyle bile demektedir :

— Bir, 7 eylûl kararından evvelki halimizi düşün, bir de bugünkü halimize bak ! Bak da bu kararın isabetli olduğu hakkında halâ ısrar et !

Mizahçı

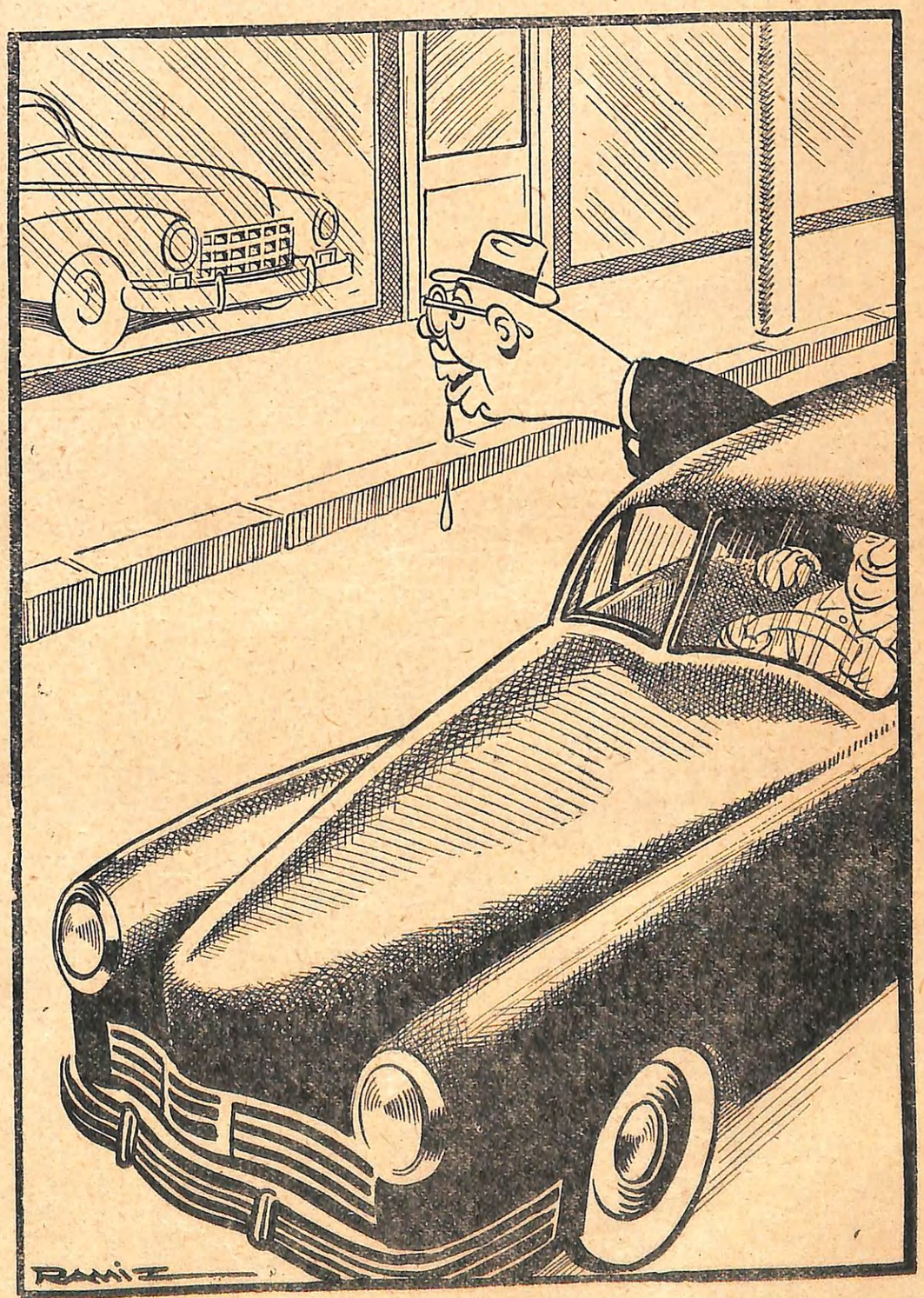

Makam — Aman ne araba ne araba... rengi kravatıma çok uyuyor. Altımdakini bırakıp Vekâlete bunu aldırayım !

ZURNADA PEŞREV

Kadın ve İş

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

Geçenlerde, Halk evinde bir münazara oldu : « Kadınlar iş hayatında kalmalı mıdırlar, kalmamalı mıdırlar ? » diye.. Hani : « Tavuk mu yumurtadan, yumurta mı tavukdan çıkar ? » gibi bir sual.

İki muharrir arkaşı az daha karakolluk edecek bu münazara hakkında bana sorsaydılar, şöyle derdim :

— Kadınlar bugünkü iş hayatında kalmakla iktifa etmemeli, daha geniş sahalara atılmalı, etrafa dal budak salmalı, erkekleri iş başından uzaklaştırmalı, hattâ onları kovmalıdırlar ! Evet, bunu böyle yapmaları dünyanın, insanlığın istikbali için elzemdir, faydalıdır.

Düşününüz bir kerre : 1939 senesinde kadınlar devlet reisi, hükûmet başkanı olsaydılar, bugünkü haller başımıza gelir miydi ? Ben hiç zan etmiyorum. Meselâ, Alman devletinin başında Hitler yerine sarı saçlı, mavi gözlü bir dilber, Polonyanın başında da ince belli bir tazecik olsaydı, o meşhur koridor yüzünden bu harp çıkar mıydı ? Bir defa müzakereler öyle bir anda kesilip, dişlerine kadar silâhlanmış ordular, Varşovanın üzerine top, tüfek, tayyareyle ölüm yağdırmazlardı. Vakıa o zaman da müzakereler sık sık kesilirdi ama, bu : ikindi çayı içmek, bozulan saç tuvaletlerini düzeltmek, ruju, pudrayı tazelemek için olurdu. Hele, dedikodu seanslarını da buna ilâve ettiniz mi, müzakerelerin senelerce sürmesi, nesilden nesile intikal etmesi işden bile değildi. Bana öyle geliyor ki : sadece bu koridor işi için tarihciler : « Yüz sene harpleri » gibi « yüz sene müzakereleri » diye başlı başına bir fasıl açmak mecburiyetinde kalırlardı.

Farz ediniz ki : müzakerenin en hararetli bir zamanıdır. Meselâ Alman devlet reisi sayın bayan kuvvet ve kudretine, ihtişam ve azametine güveniyor da, Polonya delegesi sayın bayana direniyor :

— İlle de koridoru isterim !

Polonya delegesi bakıyor ki : işler berbat, daha çay zamanı da gelmedi. Ne yapsın ? Küçük bir feryat :

— Ay üzerime fenalıklar geliyor !

diye yana kaykılıyor ve şırakkadak düşüp bayılıyor. Buyurun bakalım ! Alman devlet reisesinin kalbi taş olsun da bu manzara karşısında sarsılmasın. Tabii derhal fam dö şambrlar koşuyor, bizzat Alman devlet reisesi bu korkmuş arkadaşının bileklerini şakaklarını kolonya ile oğuyor. O bir az kendine gelir gelmez, hemen mırıldanıyor, tatlı tatlı serzeniş ediyor :

— Azizem hiç lâtifeden de anlamıyorsun !

Yahut bakıyorsunuz ki; karşı tarafın gözlerini hırs bürümüş, mesele sarpa saracak, hemen elinizi cebinize atıyor; nadide bir kolye, yahut bir küpe hediye ediyor :

— Bu taş veya kolye dünyada bir tanedir, ancak zatı asilanenizin boynuna veya kulağına yakışır !

dediniz mi, hemen akan sular duruluyor, asık suratlar gülümsüyor, müzakere mevzuu bir defa daha açılmamak üzere zabıt tutulan sahifelerin satırlarına haps ediliyor.

Vakıa, o zaman devlet bütçelerine şöyle bir fasıl ilâve etmek lâzım gelirdi :

« Çapraşık işleri hal etmek için devlet reiselerine verilecek hediye karşılığı. »

Belki de her sene yüz binlerce liralık tahsisatı bu uğurda heba ederdiniz ama, yurdunuzu korumak için bundan daha fazla paraları topa, tüfeğe, mermiye yatırmaz, milyonlarca çocuğunuzu cephelere göndermez ve ölümün souk kollarına terk etmezdiniz.

Erkek diplomatlar ne yaparlarsa yapsınlar, dünyayı yeni bir harpten kurtaramazlar. Bunun için tek çare kadınları iş başına getirmektir. Malum a : yuvayı yapan dişi kuştur.

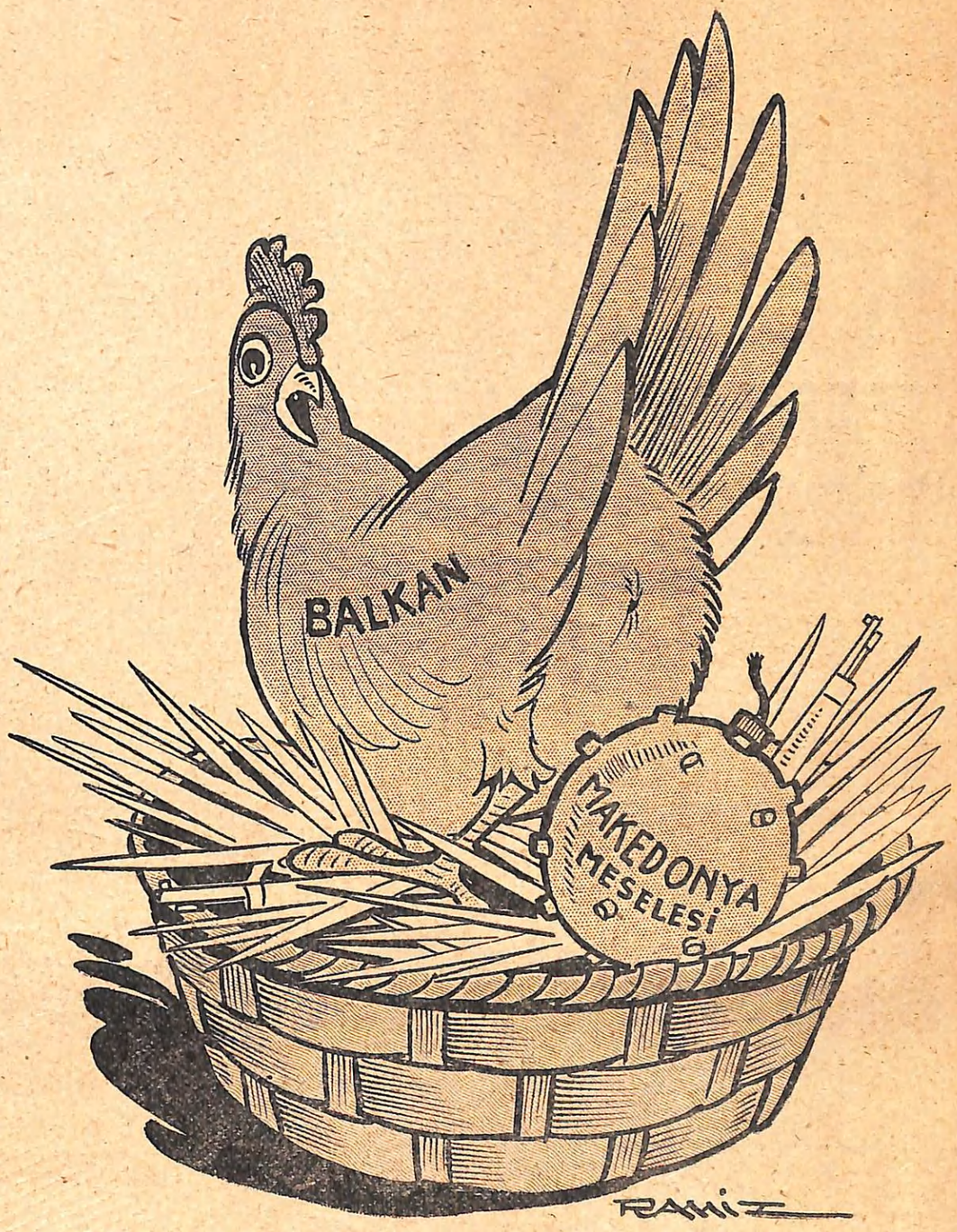

Tavuk — Bu da nereden çıktı !

— Arazi vergilerine yüzde yüz zam olacakmış.

— Eyvahlar olsun, bir aile kabristanı almıştık !

Kongreler Devam Ediyor!

[Bir parti ocağında hararetli bir toplantı. Parti adayları ileri, geri görüşürler. Dinleyiciler arasında bir iki gazete muharriri...]

Aldı Ocak Başkanı,

Bakalım neler dedi?

Ekseriyet olunca kongre işe başlar,
Celseyi açıyorum, söz sizin, arkadaşlar!

Aldı Birinci Aday

Celseyi açmak demek, yarayı deşmek demek;
Yarayı kapatmaya vermeli dostlar emek..

Aldı İkinci Aday

Nedir çektiklerimiz yıllarca muhtekirden,
Kasap Ali Osman'la zerzevatçı Bekir'den?

Aldı Üçüncü Aday

Maletme ihtikârı yalnız bakkal, kasaba;
Kumaşçıyı, terziyi birlikte kat hesaba!

Aldı Dördüncü Aday

Bence evsahibidir halkın büyük yarası:
Nedir o kat kat kira? Üste hava parası?

Aldı Beşinci Aday

Para derken aklıma geldi son tartışmalar;
Paranın düşmesile fiyatta artışmalar?.

Aldı Altıncı Aday

Fiyatlar yükselince ömrümüz alçalıyor;
Meydanda hastalıkla sefalet yol alıyor!

Aldı Yedinci Aday

Can derdine düşerken bir tarafta ahali
Şehrin süsiyle meşgul öbür tarafta vali...

Aldı Tanin Muharriri

(Vatan muharririne fısıldayarak)

Gidiyorum, arkadaş, şimdilik bana izin:
Yabancı bir muhita düşmüşüm bilmeksizin.

Aldı Vatan Muharriri

(Tanin Muharririnin kulağına)

Yoktur hergün bu ateş bir fırka ocağında:
Ocak bırakılır mı en alevli çağında?

Aldı Tanin Muharriri

Gidecek yerde bugün halkçıların yanına,
Karışmışım, kazara, Demokrat âyanına...

Aldı Vatan Muharriri

Burada ne bağımsız, ne de Demokrat vardır:
Böyle konuşanların hepsi de halkçılardır!

Deyip kestiler.

Deli Ozan

Pahalı mal

Arkadaşiyle karşılaşınca hemen eline sarıldı ve hararetle sıkarak:

— Tebrik ederim, azizim, dedi. Geçen gün yanındaki kadın kimdi?

— Metresim.

— Harikulâde bir kadın, birader. Mesutsun, doğrusu. Böyle bir metrese ben canımı veririm.

Mesut arkadaş:

— Evet, dedi, iyi tahmin ettin. Zaten o da bana buna mal oluyor!...

Yeni gıda maddesi...

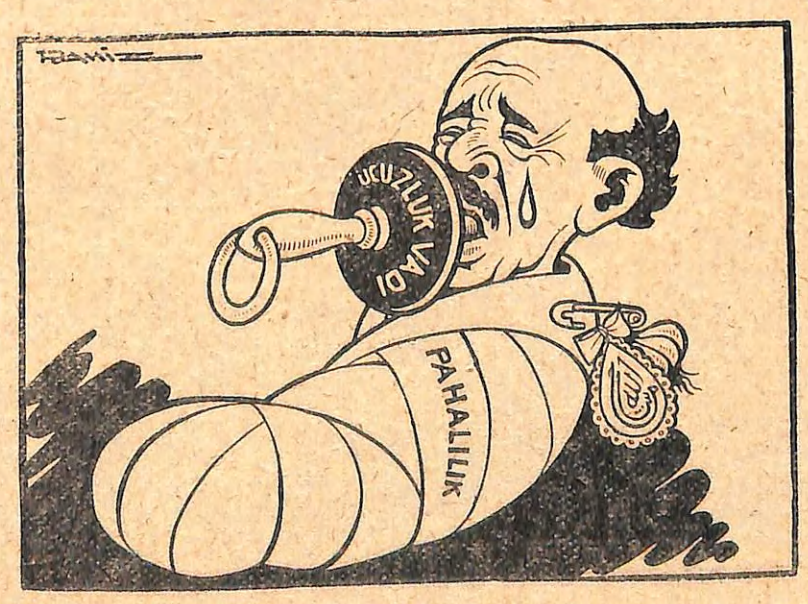

Kuru emzik!

Son çare

Bir tetkik seyahati için Amerikaya gitmiş, aylardanberi hâlâ dönmemişti. Karısı nihayet biraz daha bekledi. Sonra ona şöyle bir mektup yazdı:

"Sevgili oğlum;

"Oğlum dediğime şaşma. Seni aylarca bekledim, bekledim, gelmedin. Baban da sabırsızlıkla bekliyordu. Nihayet karar verdik, evlendik ve bunun çok iyi bir netice verdiğini gördük. Artık ikimiz de seni beklemiyoruz. Gözlerinden öperiz."

7 Gece — 7 Gündüz

Bilen Söyler, Bilmeyen Söyler

Yazan: PALAZ

Şu Eylûl ayının tuhaf bir talii var. Dünyanın büyük çapta tarihî vakaları, neden bilinmez, umumiyetle hep Eylûlde cereyan eder. Meselâ, bir Eylûl gününde Almanların Viyana işgaliyle zembereğinden fırlayan dünya muvazenesi yine bir Eylûl gününde, ikinci dünya harbının başlamasıyla devam etti; halâ da ediyor. İspanyada Franko'nun ihtilali de bir yaz günü başlamıştı ama, bir Eylûl gününde, Madrid'in meşhur sukutuyla sona erdi. Uzatmaya lüzum yok. Biz de güzel İzmirimizi, düşmandan, dokuz Eylûlde kurtarmıştık. Tarih kitaplarını karıştırmağa üşenmezseniz, orada (Eylûl) kelimesinin sık sık geçtiğini görürsünüz. Eylûl ayının bu garip kaderine şimdi, bir yenişi ilâve olundu : yedi Eylûl kararları. Yani Türk lirasının ecnebî paralarına göre ayarlanması işi.

Ne imiş bu kararlar ? Zan ederim, sayın Recep Peker dahil, kimsenin, bu mesele etrafında esaslı bir şey bildiği yok. Bana öyle geliyor ki kadın elbiseleri, gazete makaleleri, sinema filmleri, mantarlı pabuçlar, ondüle saçlar, bobstil kıyafetler gibi bu da bir moda idi, ve her moda gibi zarurî olarak memleketimize sirayet etti. Öyle ya... Daha 1937 denberi İngiltere, Fransa, Belçika, İsviçre gibi bir çok Avrupa devletleri paralarını ayarlayıp duruyorlar. Onlar demokrasi ise, biz de, bir az geç olmakla beraber bugün çok şükür, az buçuk demokrasi (!) olduk. İçtimaî modaları halk tatbik ediyor. Siyasî ve iktisadî modalarla da elbette hükûmet meşgul olacak. Çünkü bizde hükûmet vazifelerinden biri de muhtelif modalara uymaktır.

Nitekim, üç dört ay evel iş başına geçen Recep Peker hükûmeti bu derin hakikatı elhak, yerinde idrâk ederek paramızın milletler arası değerini, kıymetten epeyce düşürmek suretiyle ayarladı. Bundan maksat, galiba şu idi : Dış ticaretimiz artacak, harice fazla mal yollayacağız, binaenaleyh memlekete çok ecnebî parası girecek, hepimiz zengin olacağız, böylece de hayat ucuzlayacak, kolaylaşacak, rahatlaşacak...

Ah, yarabbi; şu hayal denen şey olmasa, hayat, hükûmetler için bile, ne kadar zor olacak ! İşte, aşk arayan gençler, sadakat arayan kocalar, parlak bir istikbal arayan üniversite mezunları gibi, seneler senesi bildiğimiz ve sevdiğimiz Recep Peker bile, sadece bir hayal peşine düştü. Halbuki hakikat şöyle oldu : ihracat yapacağız diye tüccar malının fiatını arttırdı. Arttırınca hariçte müşteri bulmak güçleşti. Güçleşince dahildeki fiatlar yükseldi. Çünkü 70 kuruşa dışarı mal satacağını uman tacir, size elli kuruşa mal vermez ya... Fiatlar yükselince de hayat pahalılandı. Pahalılanınca hükûmet memur maaşlarına zam yapmak zorunda kaldı. Kalınca bütcede açık oldu. Olunca, vapurdu, trendi, şunun bunun fiatı yükseltildi...

Öööööf... Başım dönüyor. Bu « fasit daire » nin içinden, anlaşılan, bir türlü çıkmamız kabil olmayacak. Fakat bereket versin, geçen gün Recep Peker gazetecileri kabul etti ve bazı izahat verdi de, bir az rahata kavuştum. Bu arada, bizim Ertuğrul Şevket'in, hayat pahalılığına dair bir sualine, sayın Başbakan aşağı yukarı şu cevabı verdi :

— Türkiyede, meselâ, herhangi bir Aksaray evinde yenen yemeği, emin olun ki, koca İngiltere kralı ve Hindistan İmperatoru yiyemiyor.

Hattâ sayın Peker daha ileri gitti. Biz Türklerin çok çeşit (!) düşkünü, meraklısı olduğumuza temas ederek : « Hiç bir Türk evinde, meselâ kuru fasülye, soğansız pişmez » felsefesini yaptı. Doğrusu ben, kendi hesabıma o gün bu gün, rahatım. Yalnız içimde bir üzüntü kaldı : aceba biz mi, sayın hükûmet başkanına derdimizi anlatamıyoruz; yoksa o mu, söylediklerimizi anlamamazlıktan geliyor ?

Ah... Recep Peker üstadımız bir gün (ne olur yarabbi bir tek gün) İngiltere kralından, bizim İsviçre elçimizden, Abdullah lokantasından ve saireden gözünü çevirse de, gelip, kendi semti olan, Koca Mıstafa Paşa'da soğanlı veya soğansız hiç bir şekilde fasülye pişiremiyen, bi'çâre halkla meşgul olsa...

Başka türlü anlaşmak imkânı olmayacak gibi görünüyor. Aşılır değil mi ?

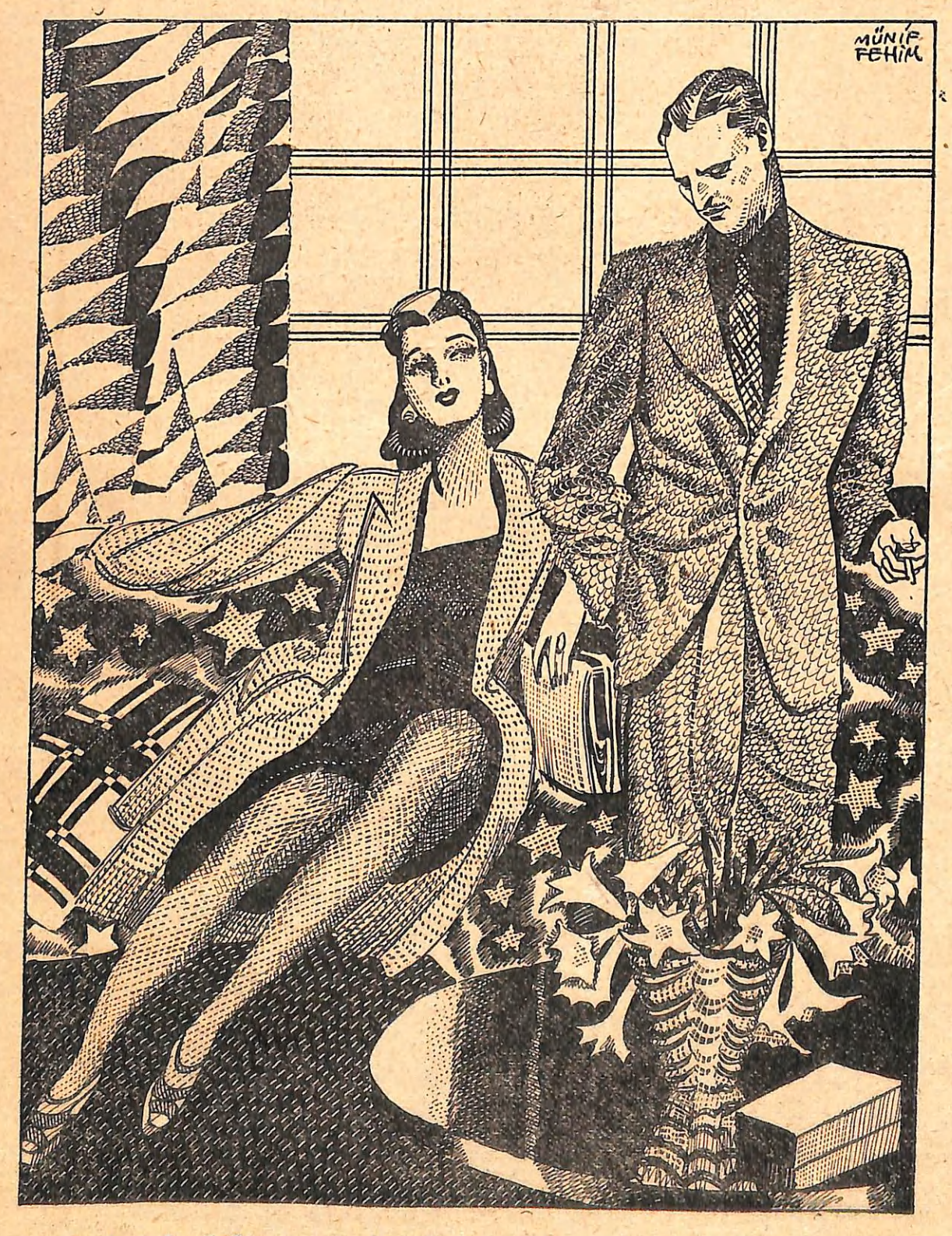

— Bari piyasada ihtibarım var diye herkese öğünme. Daha bu güne kadar ne Milli Korunmaya gittin, ne de beş lira ağır para cezası verdin !

— Karıcığım, İstanbul şehrine benziyorsun... Üstünden başından ziyade düzgüne, boyaya ehemmiyet veriyorsun!

— Değiştirilmesi Düşünülen Bâzı Semt İsimleri —

Haber aldığımıza göre, Şehir Meclis'ne azâ olarak seçilmiş bulunan gazeteci arkadaşımız Burhan Felek, Şehir Meclisinin ilk celsesine sunulmak üzere bir teklif varakası hazırlamaktadır. Arkadaşımız bu teklifinde bazı semtlerin ve sokakların ismini değiştirmenin lüzumunu belirtmekte ve bunların yerine matbuata hizmeti dokunmuş ve dokunmakta olan arkadaşlarımıza ait isimlerin konmasını istemektedir.

Teklif varakasına bağlı olan listeyi aynen sunuyoruz:

"Sankiyedim", Halil Lütfü Dördüncü;

"Erenköy", Yahya Kemal Beyatlı;

"İstavroz", Eşref Edip;

"Kabasakal", Celâl Sakallı;

"Toptaşı", Nizamettin Nazif Tepedelenli;

"Azapkapısı", Hakkı Tarık Us;

"Hünkâr imamı", Falih Rıfkı Atay;

"Lânga", Ethem İzzet Benice;

"Hekimoğlu", Galip Ataç;

"Yaşmak sıyıran", Suat Derviş;

"Tozkoparan", Ahmet Emin Yalman;

"Bebek", Nihat Erim (Şalcı);

"Moda", Esat Âdil Müstecaplıoğlu;

"Eskiyeni", Arif Oruç;

"Bülbül deresi", Mümtaz Faik Fenik;

"Yenikapı", Hüseyin Cahit Yalçın;

"Ağacamii", Ömer Rıza Doğrul;

"Denizaptal", Abidin Daver;

"Şeyhresmi", Nureddin Artam;

"Tophane", Mehmet Ali Gökberk";

"Selâmsız", Necmeddin Sadak;

"Merdivenköy", Lütfü Kırdar;

"Şahkulu", Peyami Safa;

"Cerrahpaşa", Operatör Cemil Topuzlu;

"Küplüce", Cihat Baban;

"Kaymakdonduran", Cemaleddin Saracoğlu;

"Hacıkadın", Nezihe Muhiddin;

"Tahtaminare", İsmail Hakkı Baltacıoğlu;

"Kuzguncuk", Basim Koşucu;

"Kızıltoprak", Zekeriyya Sertel;

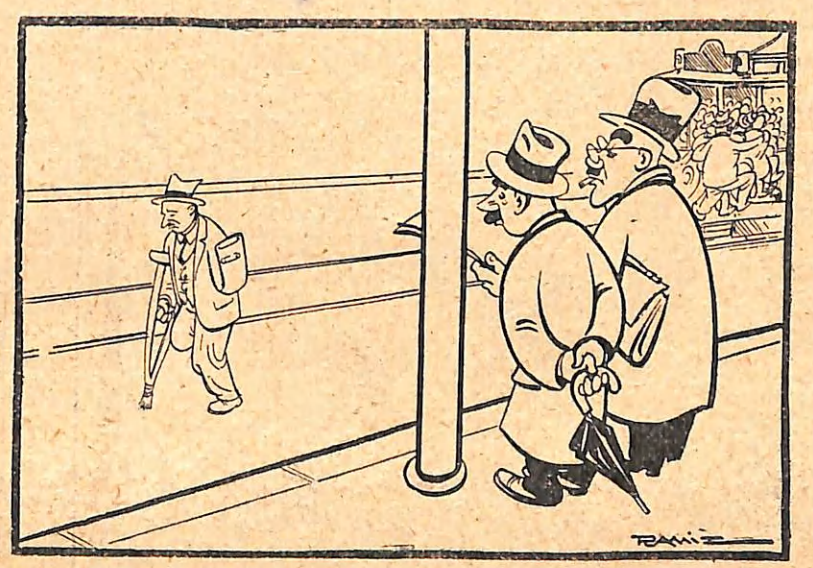

— Zavallı, kolunu kaybetmiş...
— Vah vah, Tramvay İdaresi arabalarda bulunan eşyayı ilân ediyor. Gidip orada arasa!

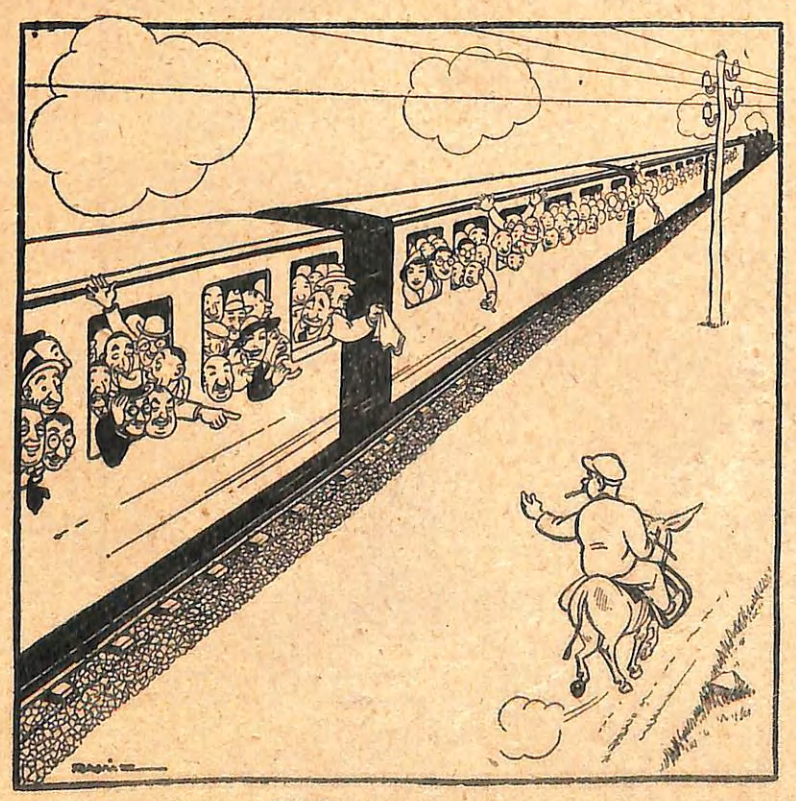

— Hemşeri, sen bizden evvel gideceksin. Köydekilere haber ver, biz ekspresle geliyoruz!

Hak

Baba çok zengindi. Her istediğini yapacak bir durumda idi. Büyük adamların yanında sözü geçiyor, "Ak,, dediğine "Kara,, demiyorlardı.

Kızının, ne idüğü belirsiz bir gençe gönül kaptırdığını öğrendi.

Bir gün, genci evine çağırdı:

— Sen, dedi. Benim kızımı ne hakla seve bilirsin?

O sırada, içerden kızının sesi geliyor, tatlı bir eda ile, içinde delikanlının ismi geçen bir türkü söylüyordu.

Ne idüğü belirsiz delikanlı gülümsedi, onu, kızının söylediği ve kendi isminin geçtiği şarkıyı dinlemeğe mecbur etti ve sonra:

— İşte, dedi. Bu hakla!

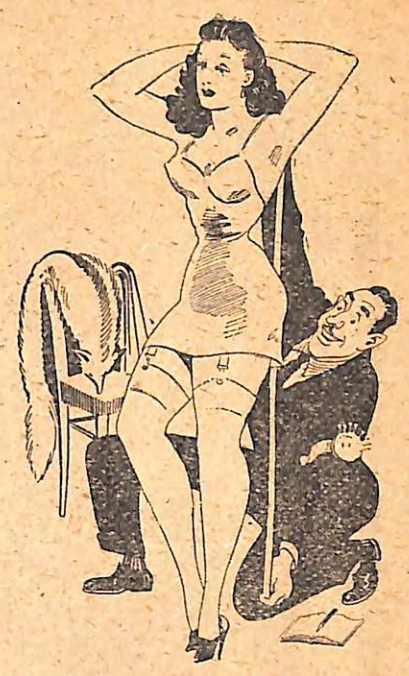

Terzi — Müsaade ederseniz boyunuzun ölçüsünü alayım.
Bayan — Hay hay, boyumun ölçüsünü almayan bir sen kalmıştın!

Mantık

İki arkadaş uzun zamandır görüşmemişlerdi:

— Vay evlendin ha? kiminle?

— Bir kadınla.

— Tabii kadınla evleneceksin, hiç erkekle evlenilir mi?

— Elbette evlenilir. Kız kardeşim bir erkekle evlendi.

İtham

Genç kız, kendisine evlenme vadinde bulunarak, uzun müddet gezip tozduktan sonra ortadan kaybolan delikanlıya hiddetli bir mektup yazmıştı. Sonunda şöyle diyordu:

'Güzel vaadlerde bulunarak kalbimi çalan kim? Sen! Saf bir ruhun berrak sularını bulandıran kim? Sen! Hayatı üzerine söz verdikten sonra vaadinden dönen kim? Gene sen! O halde şimdi sana sorarım: Dünyanın en alçak, en namussuz, en şerefsiz insanı kim? NIŞANLIN"

Endişe

Sayılı çapkınlardan birinin, her geceyi bir dul kadının evinde geçirdiğini öğrenmişlerdi. Bir gün, arkadaşlarından biri:

— Yahu, dedi, madem ki her geceni bu kadınla beraber geçiriyorsun, evlen bari.

Öteki cevap verdi:

— Vallahi, onu ben de düşündüm amma, evlenirsem sonra geceleri nerede geçireceğim?

Arnavut— Dünya silâhları bıraksa bile ben bırakmam.

Çömez— Öyle ise: at martini Debreli Hasan dağlar inlesin!

Çömezin Röportajları:

22

Silâhları Bırakma Hakkında Anket

O

Çizen: RAMİZ

Çömez— Silâhınızı bırakacakmısınız?

Fransa— Biz çoktan bıraktık.. Bir kırbacım var, isterseniz onu da bırakayım!

Çömez— Silâhları bırakmayı siz teklif etmişsiniz.

Rus— Evet, hattâ şimdiden tırnaklarımı kesmeğe başladım!

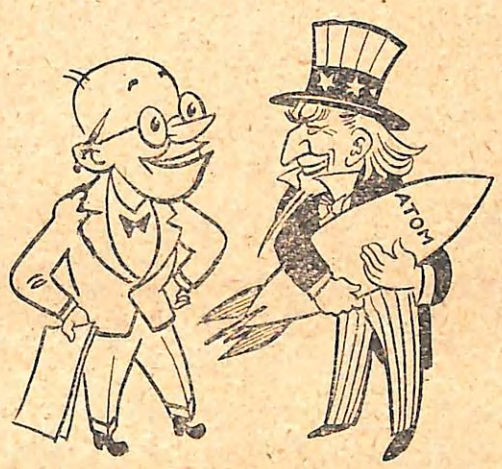

Çömez— Siz de bırakacakmısınız?

Amerika— Daha pek küçük, biraz daha büyüteyim de o zaman!

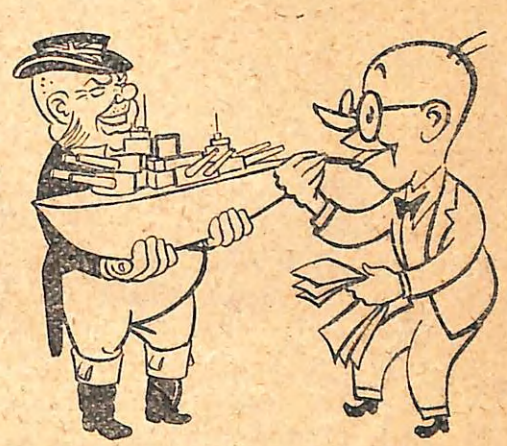

Çömez— Silâhlarını bırak..

İngiliz— O bana göre değil, sen onu kızıp patlayanlara söyle!

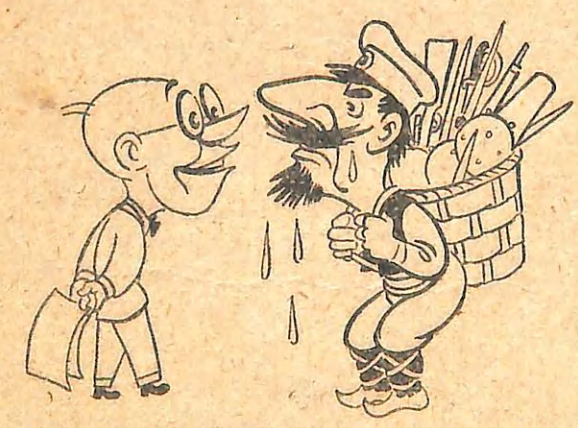

Bulgar— Silâhları bırakacak mısın diye bana neden sormuyorsun?

Çömez— Senin malın değil de ordan, efendine sormak lâzım!

Çömez— Silâhları sen de atacak mısın?

Yugoslav— Görmüyormusun? Boyuna atıp duruyoruz!

Çömez— Bütün milletler silâhlarını terk edeceklermiş?

Salamon— İmkânı yok, paracıklarımı bırakamam!

Hikâye

Film Yıldızı

Yazan:
ÇALÇENE

— Tu u u. Allah müstahkını versin ! Boyun, bosun devrilsin inşallah ! yedi kat yerin dibine geç emi ?!

Bir homurdanma olarak başlayan bu sözler, bir yaygara halini alınca sinemada bulunanların hepsi kımıldandılar, sesin geldiği tarafa doğru bakmağa başladılar. Film oynamakta olduğu için her taraf zifiri karanlıktı. Kimse bir şey göremiyor, fakat her kafadan bir ses çıkıyordu :

— Karısını aşığıyla yakalamış!

— Hayır, dostuymuş !

Bazı localara sığınmış olan çiftler telâşlı telâşlı hareketler yapıyorlar, yanlarındaki arkadaşlarına bir şeyler fısıldıyorlardı :

— Sakın ağabeğim olmasın ?!

— Aceba nişanlım mı ?

— Babamın sesine benziyor !

Ses perde perde yükseliyor, bedduanın çeşidini birbiri ardınca sıralıyordu :

— Verdiğim emekler haram olsun ! Biçaklar altında can ver emi, şırfıntı !

★

Abdürrahim efendi, haddi zatında rahim, halim, munis bir adamcıktı. Değil emekliye ayrıldıktan sonra, daha evkaf kâtipliği yaptığı zamanlarda bile hiddetlendiği, şuna buna küfr ettiği duyulmamış, işidilmemiş, görülmemişti. Kim ne derse başını önüne eğer, söz dinler, hiç bir şeye itiraz etmez, hep oluruna hizmet ederdi. Bu, halim selim hali bazen ahmaklık derecesine varır, arkadaşları arasında alay mevzuu olur, ona :

— Yahu, derlerdi. Hiç olmazsa bir şeye itiraz ette erkekliğin şerefi kurtulsun !

O, bu sözlere de güler, her zamanki munis ve babacan tavrıyla gene bir :

— Olur !

u bastırırdı.

Emekliye ayrıldıktan sonra kendini büsbütün kaptı, koyuverdi. Üsküdardaki üç odalı babadan kalma ahşap evinin bahçesinden dışarıya, yalnız ezan okunduğu zaman çıkar, mahallenin küçük mescidinde namazını kılar; gene evine, bahçesine döner, ektiği fasülyeler, bamyalar, patlıcanlarla uğraşır, dururdu. Biricik yetişkin kızı Cemile de ona bu bahçe işlerinde yardım eder, püsküllü takunyalarını şıkırdata şıkırdata kovalarla su taşırdı.

Abdürrahim efendinin tek arzusu : bu biricik kızını helâl süt emmiş birine vermek, onun mürüvvetini görmekti. Arada bir karısına :

— Yahu, hatun, derdi. Kızla arada bir komşuya filan git. Yoksa kız evde kalacak. Baksana maşallah geldi, yetişti amma, bir görücünün bile kapımızın ipini çektiği yok.

Karısı ellerini açar, bir dua eder :

— Şükür bu günlere yetiştirenlere, derdi. Daha kızımız küçük.

O : « Kızımız küçük » derdi amma, Abdürrahim efendi pek âlâ görüyordu ki, Cemile hergün biraz daha gelişiyor, dalında olan bir şeftali gibi hergün biraz daha güzelleşiyordu.

Bekledikleri görücü kapılarının ipini çekmedi amma, ikinci dünya savaşı ortalığı kasıp kavurmağa başladı. Bu arada da Abdürrahim efendinin vaziyeti kötüleştikçe kötüleşti : Herşey ateş pahalısına çıkmış, emekli maaşı olarak eline geçen seksen lirayla karınlarını bile doyurmak imkânı kalmamıştı.

— Ne yapacağım ? Ne edeceğim ?

diye kıvranırken birgün evlerine eskiden komşuları olan Sabriye hanımın kızı, Cemilenin çocukluk arkadaşı Zışan uğradı. Şık bir elbise giymişti, her halinden refah içinde yüzdüğü anlaşılıyordu. Abdürrahim efendi onun bu halini gıbtayla gözden geçirdikten sonra, merakla sordu :

— Evlendin mi kızım ?

O, hafifçe kırıttı :

— Hayır amucacığım, diye cevap verdi. Çalışıyorum, film çeviriyorum, ayda dört yüz lira kadar kazanıyorum.

Dört yüz lira ha ! Çalışmak.. Zaruret, geçirdikleri yarı aç, yarı tok hayat, kafasında bir fikrin parlamasına sebep oldu : Aceba Cemile de çalışamaz mıydı? Bunu çekinmeden Zişana sordu. O :

— Müsaade ederseniz, dedi. Elbette çalışır. İsterseniz ben patronla hemen konuşayım.

Cemile iki gün sonra Zişanın tavassutuyla (Vak Vak film şirketi) ne artist olarak hemen kayd edilmişti. Onun güzelliğini, onun harikulâde tenasübünü gören patron :

— Büyük bir yıldız keşf ettik !

diye sevinç içinde kalmıştı.

Aradan bir ay geçmeden Abdürrahim efendinin evindeki hayat güzelleşmeğe başladı. Üstleri başları düzeldi, yiyecekleri bollaştı. Oh, keka !

Cemile her sabah erkenden studyoya gidiyor, film çeviriyor, bol para kazanıyordu.

Bu (studyo) kelimesi Abdürrahim efendiye bir (mektep) kelimesi kadar munis geliyor; (film çevirmek) i de (çıkrık çevirmek) gibi bir şey sanıyordu.

★

Altı ay sonra bir akşam Cemile alı al, moru mor bir halde eve geldi, sevinç içindeydi :

— Yarın, dedi. Sizi sinemaya götüreceğim, ilk eserimi seyr edeceksiniz.

Abdürrahim efendi, o yaşına kadar sinemaya gitmiş bir adam değildi. Kızının hatırı için buna da katlandı. Beyoğlunda büyük bir salondan içeri girdiler, biraz sonra ortalık kararadı, karşıdaki beyaz perdede bir takım gölgeler belirdi, dikkatlice bakınca ne görsün : kızı Cemile. Bir takım erkeklerle oyunlar oynuyor, tatlı sesiyle türküler söylüyor, bol köpüklü biralar içiyor. Bire meded ! Kan başına fırladığı bir sırada kızı Cemile bir herifle beraber bir odaya girmezler, adam Cemileyi hemen anadan doğma denecek bir derecede soyup da öpmeğe başlamaz mı ?

Abdürrahim efendi, bir tarafına inecek sandı. Demek kızı kötü yollara düşmüş, bayağı, adi bir sokak süpürgesi olmuştu. Başladı bağırmağa :

— Tu u u. Allah müstahakını versin ! Boyun bosun devrilsin inşallah ! Yedi kat yerin dibine

— Ne o, vücuduma mı hayran oldun ?
— Hayır karıcığım, bu zamanda korkmadan suya

Aradaki fark

Kocasını sokakta, uzaktan bir kadınla görmüştü. Akşam adam eve gelince sordu:

— Bugün saat üçte neredeydin?

— Ben mi? vallahi bilmem ki... Bir düşüneyim bakayım...

Kadın öfkeyle bağırdı.

— Ne düşüneceksin? çabuk söyle!

Kocası sakin bir tavırla cavap verdi:

— Vallahi karıcığım, ben senin gibi değilim: Düşünmeden konuşamam ki.

Teşbih

Kadın'arın bol olduğu bir mecliste demokrasinin inceliklerinden bahsediliyordu. Bir aralık söz döndü, dolaştı matbuat hürriyetine takıldı. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Üstü başı oldukça ihmal edilmiş bir kadın söze karıştı:

— Efendim, dedi, insanın tenkit edilecek bir tarafı yoksa bir şeylerden çekinmez...

Salonda bulunanlardan biri atıldı:

— Hakkınız var, hanım efendi. Dedi. Meselâ siz, tuvaletiniz yerinde olduğu zaman misafir kabulünden kaçınmazsınız, değilmi ya?

Zahmet

Ankara'nın sevimli çehrelerinden biri olan Karpiç berbere gitti. Tanıyanlar bilir: Karpiçin başındaki saçlar maalesef "azınlık" teşkil edecek mahiyettedir. Saçlarının düzeltilmesi ancak bir iki dakika sürdü.

Çıkarken:

— Kaç para vereceğiz? diye sordu:

Berber:

— Malum, efendim, dedi. Herkesten ne alıyorsak.

Karpiç itiraz etti:

— Nasıl olur! benim saçlarım herkesinki kadar değil ki.

Berber güldü:

— Öyle amma, efendim, biz sizden bu parayı saçlarınızı kestiğimiz için değil, kesilecek saç aramak zahmetine katlandığımız için alıyoruz.

Ak sakal

Geçen seçim olmuş, bitmişti. Halbuki, birçok partiler, aşağı yukarı bu seçime iştirak etmişler, kazanamamışlardı.

Profesör Şükrü Baban bu meseleyi bir türlü anlamak istemiyor;

— Canım, diyordu. Bu nasıl olur. Mademki, bu memlekette bir takım sınıflar vardır, öyleyse her sınıfın en aşağı bir milletvekili çıkarması lâzımdır.

Profesör Sadettin Celâl, bu fikrin aleyhindeydi, bunun için itiraz etti:

— Çıkaramaz!

— Neden çıkaramaz canım?

— Çünkü, aralarında suçu, sakalını bir fikir uğrunda ağartmış insanlar yok da ondan!

Teessür

Devlet Konservatuarı öğretmenlerinden ve bas bariton Nurullah Taşkıran bir konsere gitmişti. Yaşlı bir şantöz meşhur opera havalarını söylüyordu. Dinleyiciler arasında bulunan ihtiyar bir adamın ağladığını gördü. Konsere ara verildiği zaman Nurullah sordu:

— Affedersiniz. Şarkılar size pek dokundu, galiba ilk defa dinliyorsunuz. Yabancı mısınız?

— Hayır, şarkı hocasıyım.

Bilmece

Yakında, sanatkârlığının kırkıncı yıldönümü kutlanacak olan değerli artist Necip Aşkın, aynı zamanda zarif bir nüktedandır.

Geçenlerde aktör Muammer Karaca'ya sordu:

— Bir salonda bir erkek, bir onun karısı, iki de genç kadın vardı. Genç kadınlardan biri bir aralık dışarı çıktı. Bunu görünce erkek de onun arkasından gitmeğe karar verdi. Şimdi bil bakalım odada kaç kişi kaldı?

— İki kişi.

— Bilemedin.

— Neden?

— Neden olacak: Erkek o kadının arkasından gitmeğe karar verdi amma, karısı mü saade etmedi ki!

Bir bahşiş

Karısı adam akıllı hastalanmıştı. Ölebilirdi. Kızının ısrarı ile hizmetçiyi doktora gönderecekti. Usulca kulağına fısıldadı:

— Doktoru bulmadan gelirsen, bol bahşiş alırsın!

Bir teşhis

Galatasaray ilk kısmı müdürü Bay Saffet'in odasında bütün öğretmenler toplanmışlardı.

Şuradan buradan bahsederlerken dünyayı çok gezmiş olduğunu iddia eden bir öğretmen:

— Hindistan'da öyle zehirli bir böcek vardır ki, dedi. İnsanı sokar ve kırk güne varmadan öldürür. Yerliler buna bir ilâç bulmuşlardır: Köpek tersini süte karıştırırlar, Hindistan'a yeni gelen insanlara, doğan çocuklara yedirirler.

Bay Saffet, öğretmene sordu

— Bunu gördündemi, yoksa duydunda mı söylüyorsun?

— Aman efendim, ben orada tam iki sene kaldım.

Bay Saffet gülümsedi:

— Desene, dedi. Sen de o ilâçtan yedin!

Sahibi ve yazı işlerini
İdare eden RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
FULHAN MATBAASI — İstanbul

TOMBUL TEYZE

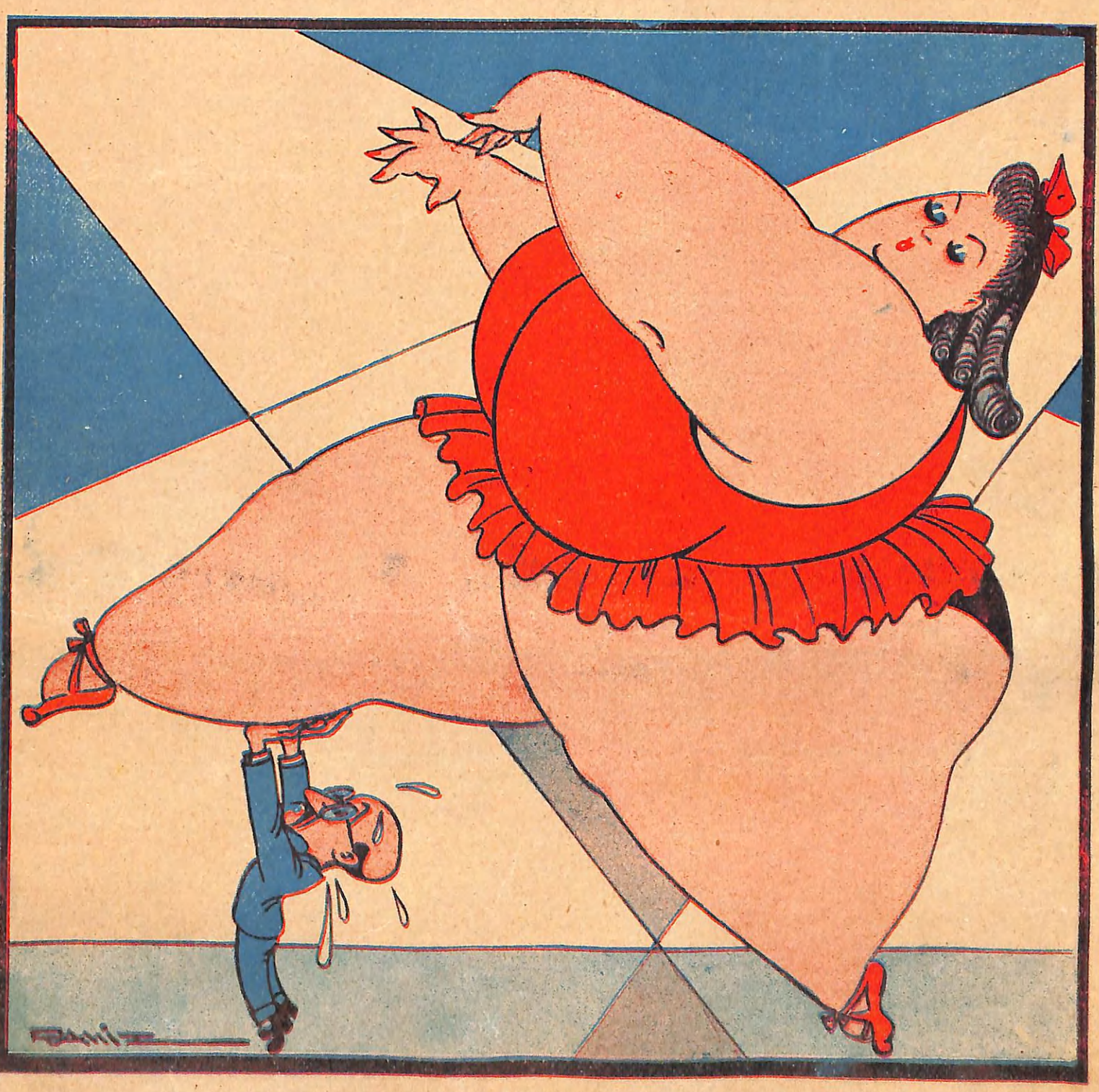

Tombul Teyze Bale Final Müsabakasına Hazırlanıyor :

Tombul Teyze – Kocacığım, sayende idmanlarım ilerledi... Bu gidişle Bale Müsabakasında birinci olacağım !

T.T POSTASI

Ankara : E. Işın

S– Sevgili Teyzeciğim, Sıska Dayımız, gözlerindeki gözlüğü sizi çok büyük mü, yoksa kendi gibi küçük görmek için mi takıyor ? Merak ettik.

C– O gözlük, dünya politikacılarının taktıkları cinstendir. Adamına, memleketine göre başka başka görür !

MÜJDE

YILBAŞI sayımızda TOMBUL TEYZE'nin kızı PAMUK'la meşhur ÇÖMEZ'in nişanları oluyor.

Konya : Nusret Karlı

S– Teyzeciğim, pahalılık yıllarında kilonuzdan zerre kadar kaybetmediniz. Ne olur, bana da derse çalışmadan sınıf geçmenin yollarını öğretin.

C– Benim aksimi yaparsınız, derdinize çare bulunur.